

ἄκρον στηρίζεται στερεῶς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, τὸ δὲ ἄλλο ἄκρον κάμπτεται, λυγίζεται πρὸς τὰ κάτω, ἔχει δὲ προσδεδεμένον λεπτὸν σχοινίον ἐσκευασμένον εἰς βρόχον, ὅστις συλλαμβάνει ἐκ τοῦ λαιμοῦ τὰ πτηνά. Συνών. βρόχι.

άδροβύζα ἐπίθ. θηλ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρως καὶ τοῦ οὐσ. βυζί.

Ἡ ἔχουσα θηλὰς ἀδράς, μεγάλας. Πβ. ἀδρόρρωγος.

άδροβωλίζω Καππ. (Συνασσ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄδρόβωλο.

Χωρίζω διὰ κοσκίνου τοὺς ἀδρούς βώλους ὁσπρίων ἢ σιτηρῶν.

άδρόβωλο τό, Κρήτ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἄδρόβωλος.

Συνήθως πληθ., τὰ μετὰ τὸ κοσκίνισμα ὑπολείμματα ἀδρῶν βώλων.

άδρόγαλη ἐπίθ. θηλ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρως καὶ τοῦ οὐσ. γάλα.

Ἡ αἰξὴ ἢ προβατίνα, τῆς ὁποίας αἱ θηλαὶ τῶν μαστῶν ἐκ φύσεως ἔχουν μεγάλας ὁπὰς, ἐκ τῶν ὁποίων ἐκρέει κατὰ σταγόνας τὸ γάλα χωρὶς νὰ τὸ ἀμέλξη τις.

άδροκαμωμένος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρως καὶ τοῦ καμωμένος μετοχ. τοῦ ρ. κάνω.

Ὁ ἔχων ἀδρὰ χαρακτηριστικά. Συνών. ἀδροκάμωτος, ἀντίθ. ψιντροκαμωμένος, ψιντροκάμωτος.

άδροκάμωτος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρως καὶ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. καμωτός.

Ἀδροκαμωμένος, ὁ ἰδ.: Ἀδροκάμωτον μωρόν.

άδροκούκι ἐπίθ. οὐδ. ἀμάρτ. ἀδροκούτιν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρως καὶ τοῦ οὐσ. κουκί.

Τὸ ἔχον ἀδρούς κόκκους, ἐπὶ δημητριακῶν καὶ δὴ σίτου: Σιτάριν ἀδροκούτιν.

άδροκουλ-λουπιὰ ἢ, Κύπρ. ἀγροκουλ-λουπιὰ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρως καὶ τοῦ οὐσ. κουλ-λουπιὰ. Ὁ τύπ. ἀγροκουλ-λουπιὰ τροπῇ τοῦ δρ εἰς γρ συνήθει ἐν Κύπρ.

Ἀδρὰ σταγῶν βροχῆς: Ἐπ-πεσεν μὲν ἀδροκουλ-λουπιὰ πὺν τὸν οὐρανόν.

άδρολύκωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδρελύκωτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *δρολυκωτός < δρ-λυκώνω.

Ὁ μὴ καταποθείς, ὁ μὴ καταβροχθισθείς: Τρεῖς ὥρες εἶναι πὺν τὸ πίνει κ' εἰν' ἀδρελύκωτ' ἀκόμα τὸ μισό.

άδρομα ἐπίρρ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρομος.

Χωρὶς νὰ ἔχη τὸν τόπον του, τὸν δρόμον του, ἀτόπως, ἀπρεπῶς: Ἀδρομα τό'καμες αὐτό. Συνών. ἄτοπα.

άδρομάλλης ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. Οὐδ. ἀδρομάλλικο Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρως καὶ τοῦ οὐσ. μάλλι.

Ὁ ἔχων τρίχωμα ἀδρόν, συνήθως ἐπὶ ζώων ἐνθ' ἄν.: Ἀδρομάλλικο ἀρνὶ - πρόβατο Κρήτ. Πβ. ἀδρότριχος.

άδρόμηλο τό, Νάξ. ἄρόμηλο Κρήτ.

Ἴσως ἐκ τοῦ ἔδρ- θέμ. τοῦ οὐσ. ἔδωρ καὶ τοῦ οὐσ. μῆλο. Πβ. ἀδρανεμί.

1) Ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου ροδακινέας τῆς λειοκάρπου (persica laevis) τῆς τάξεως τῶν ροδανθῶν (rosaceae) Νάξ. 2) Πουρνέλλα μεγάλου μεγέθους, καρπὸς ποικιλίας τῆς πουρνελλῆς τοῦ γένους τῆς προύμνης (prunus) τῆς τάξεως τῶν ροδανθῶν (rosaceae) Κρήτ. [**]

άδρομος ἐπίθ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. δρόμος.

Ὁ μὴ ἔχων τὸν τόπον του, τὸν δρόμον του, ἀπρεπῆς: Ἀδρομα φερσίματα. Συνών. ἄτοπος.

άδρομούτσουνος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρως καὶ τοῦ οὐσ. μουτσούνα.

Ὁ ἔχων ἀδρόν, χονδρόν πρόσωπον: Ἀε τὸν ἀδρομούτσουνον, μαγέραν πὺν κρατεῖ! (ἰδὲ τὸν ἀδρομούτσουνον, ὑπερηφάνειαν πὺν δεικνύει!)

άδροπετσιάζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρόπετσος.

Καθίσταμαι τραχὺς κατὰ τὴν ἐπιδερμίδα: Ἀδροπετσιάζανε τὰ μοῦτρα μου - τὰ χέρια μου. Ἀδραπέτσιασεν ἡ κακομοῖρα ἀπὸ τῆ γακοπάθης.

άδρόπετσος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρως καὶ τοῦ οὐσ. πετσί.

Ὁ ἔχων τραχεῖαν ἐπιδερμίδα.

άδροπολογοῦμαι ἀμάρτ. ἀδροπολοοῦμαι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀδρὰ καὶ τοῦ ρ. ἀπολογοῦμαι.

Ἀπαντῶ μεγαλοφώνως, προκλητικῶς, ὀργίλως: Ἐγὼ συντυχάν-νω σου χαμηλὰ χαμηλὰ, ἐσοῦν εἶντα ἀδροπολοοῦσαι, γυρεύεις καφκᾶν; (καβγᾶν). Πβ. ἀδρσοσυτυχαίνω.

άδρόρρωγος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδρόρρωγος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄδρως καὶ τοῦ οὐσ. ρῶγα.

1) Ὁ ἔχων ἀδράς ρᾶγας, ἰδίᾳ ἐπὶ σταφυλῶν: Σταφύλιν ἀδρόρρωγον. Ἀντίθ. ψιντρορόρρωγος. 2) Ὁ ἔχων μεγάλας θηλὰς τῶν μαστῶν, ἐπὶ αἰγὸς ἢ προβατίνας. Πβ. ἄδροβύζα.

άδρως ἐπίθ. σύνθ. καὶ Καππ. (Συνασσ. Σίλατ. Φάρασ. κ. ἄ.) Πόντ. (Ἀμισ.) ἀρῶς Καππ. (Σίλατ.) ἀγρὸς Κύπρ. ἀδρὲ Τσακων. ἀτῶρ Τσακων. ἀτῶρ Τσακων. ἀδρὲς Δ.Κρήτ. ἀδρὺς σύνθ. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. κ. ἄ.) ἀδρὺς Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄδρως. Τὸ ἄδρως καὶ μεσν. Διὰ τὸν σχηματισμὸν τοῦ ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,13.

1) Πυκνός, ἐπὶ χόρτου Ἀντικύθ. Δ.Κρήτ. 2) Μέγας Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Καππ. (Συνασσ. Φάρασ.) Στερελλ. (Λαμ.) Τσακων. κ. ἄ.: Ταύρισαν τ' ἀδρὰ τὰ μαχαίρε (ἐτραύν-

